

Ибишъ - а се разсърдилъ и пратилъ хаберъ на Бобя, намѣсто бутушитъ да му испрати джепкенлия аба и колчаклии путури,*) „че сѣтнѣ незнамъ ха! Сѣтнѣто му той да мисли.“ Но Ибишъ-а да направи зло на Бобя, не смѣше, защото го знаеше що е за юнакъ, за то намислилъ да си отвърне на булчинтъ баща — на дѣда Сева.

„Единъ день дѣдо Севи, като пасялъ свинитъ си на Машенецъ (едно отстранено мѣсто кадѣ балкана), случило се да мине по край тамъ Ибишъ - а, Наоколо нѣмало никой. Улавя субаштъ дѣдо Сева и, като го мжчилъ съ мжки каквито щялъ, най-сѣтнѣ замахналъ та му отсѣкълъ главата отъ кадѣ вратѣтъ, и го оставилъ. За чудо голѣмо, синко, вамъ лжжа менъ истина, да се случи главата му да провисене на гърцмуля, който не билъ отсеченъ, дѣдо Севи си подпрялъ съ ржката брадата, на скоро заминали пжтници занесли клания-недоклания дѣдо Сева въ селото съ кола, мало и голѣмо се провървило да го гледатъ: дошелъ и зетъ му Боби — „Да не ти е просто, казалъ му дѣдо Севи, ако не утрѣпишъ Ибишъ - а. Той ми испи кръвѣта. И умрялъ.

„Година врѣме се минало и Боби вървѣлъ се по диритъ на кръвника, той искалъ да го убие съ леснина, щото, и както иска да си го помжчи, сѣтнѣ, и никой да не го усѣти. Па и Ибишъ - а никогат не ходялъ безъ силяхтъ си (оржжието си), и безъ единъ другаръ българинъ. Веднѣжъ замрѣкнали на пжтя си срѣдъ гората, дѣто наклали огънь, нахранили се и лѣгнали да спжтъ. Боби тозъ пжтъ билъ

*) Облѣкло напето: черня дрѣха до поясъ и гащи широка, съ много гайтанъ ушита. Такивато носѣха богатитъ и юнаци турци